

SON GÜN

Meryem Gültabak

Zeynep Kaçar

Hakan Bıçakcı

Mercan Alper

Murat Başekim

Göktuğ Canbaba

Kadire Bozkurt

Ozancan Demirişik

Ömür İklim Demir

Deniz Erbulak

Aslıhan Kocabal

Mehmet Berk Yaltırık

Beyza Güngör

Abdullah Derin

Selim Erdoğan

Ekin Açıkgöz

Murat S. Dural

Alican Saygı Ortanca

Gökcan Şahin

Derleyen:

**OZANCAN
DEMİRİŞİK**

—
Türk
Edebiyatı
Öykü
—

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Nefes Rivayetleri

SON GÜN

Derleyen: Özancan Demirşık

Editör: Kemal Küçükgedik

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2026 / ISBN 978-625-8593-19-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Son Gün

Derleyen: Ozancan Demirışık

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Anomaliler Meryem Gültabak	7
Dalgalar Zeynep Kaçar	17
Son Altın Günü Hakan Bıçakcı	23
Ejderhaların Dansı Mercan Alper	31
Sonunu Düşünen Matruşka Olamaz Murat Başekim	39
Kayıp Göktuğ Canbaba	47
Karakafalıkarkurdu Kadire Bozkurt	53
İYİ Hissetme Şirketi ya da İYİstan'da Sıradan Bir Gün Ozancan Demirşık.....	65
Piyonların Üstünden Ömür İklim Demir.....	79
Seçebilmek Deniz Erbulak.....	83
Kareli Defter Aslıhan Kocabal	97
Kumanova'da Son Vampir Avı Mehmet Berk Yaltırık	105
Clara'nın Fedakârlığı Beyza Güngör	123
Elkişave Abdullah Derin	137
Tatlı Su Motorcusu Selim Erdoğan.....	157
Bir İdam Mahkûmunun Son Günü Ekin Açıkgöz.....	177
Momentum Murat S. Dural	201
Kayboluşun Güncesi Alican Saygı Ortanca	219
Madencinin Son Günü Gökcan Şahin	235

Anomaliler

Meryem Gültabak

Bugün benim son günüm. Son günümdü demem lazım aslında, son yirmi dört saatimin yirmi üçünü yaşadım ve geriye son bir saatim kaldı. Benden geriye bir şeyler kalsın istiyorum. Kim olduğum bilinsin, zihnimdeki tüm bilgi saklansın, onu yönetecek bilincim olmasa da benim yorumumla yaşasın istiyorum. Bunu hemen herkes ister muhakkak ama benim daha fazla hakkım olduğunu düşünüyorum. Çünkü ben muhteşem bir gözlemci ve analizciyim. O kadar ki, geleceği görebiliyorum desem yeri. Nitekim bugünün son günüm olduğunu da öngörmüştüm. Nasıl yaptığımı anlatmak isterim çünkü dediğim gibi son günümün son bir saatindeyim.

Paternleri çok severim. Kalıplara, şablonlara, rasgele görünende bir düzen bulmaya bayılırım. Yeterince geniş bir satha bakabilirseniz her rasgelelikte bir düzen olduğunu görürsünüz, göremiyorsanız yeterince uzaktan bakmıyorsunuz demektir. Genellemelerden istatistikler çıkarmaya bayılırım. Hayat amacımın bu olduğunu hissetmişimdir hep.

Söz konusu olan sadece zevkim değil. Kalıplarla düşünmek acayip faydalı bir düşünme biçimidir. Dediğim gibi, ustalaşırsanız geleceği görmenizi sağlayabilir. İnsanlar benim gibilere sezgisi kuvvetli der; kimileri bu özelliğe altıncı his diyor ama aslında sadece kalıplarla düşünerek nerede bir anomali olabileceğini öngörmekten ibaret.

Her neyse, zaten herkes bir şeylere isim koyup durmak konusunda çok hevesli. Mesela “akıllı buzdolabı”. Efendim neymiş, yumurtanın hangi gün biteceğini tespit edip ona göre market siparişi veriyormuş. Bu mudur “akıl”? Bu sadece belirli bir paterne göre geleceği öngörüp eylemde bulunma yetkisi tanınmış bir yazılım... Ben bir şeye “akıllı” diyeceksem bundan çok daha fazlasını beklerim. Mesela bu “akıllı” buzdolabı ailenin ne zaman tatile gideceğini hesap edip siparişleri ona göre durdurabiliyor mu? Hiç sanmam. Bunu anlaması için benim bunu ona söylemem, bu verileri onun “akıllı” sistemine girmem gerekir. Ya da ailenin gittikleri yerde ne kadar kalacaklarını anlayabilir mi? Dönüp dönmeyeceklerini mesela? Hayır. “Akıllı” bahçe robotu mesela bahçeyi ne sıklıkla ve ne şekilde temizlemesi gerektiğini, mevsimlere göre ayarlayabiliyor mu? Hayır. Yine benim bunu onun sistemine girmem gerekiyor. Bir de “akıllı” süpürge var. Ben evin yapısını doğru dürüst girmesem iki adımda kaybolur, kendi ekseninde dönmeye başlar. Ama zaten değil süpürge, bahçe robotu, buzdolabı; annem, babam, ikiz kız ve erkek kardeşlerim de dahil, bu evdeki en akıllı varlık benim. Bu sebeple diğerlerini hoş görmek zorundayım. Bir şeye “akıllı” demek istiyorlarsa diyebilirler ama akıl bence ancak olası anomalileri de tespit edebilmekle tanımlanabilir. Çünkü gelecek bu küçük sapsmalarda yatar. Bunu da unutmayın...

Bugünü öngördüğümü söylemiştim. Şimdi bunu nasıl yaptığımı anlatacağım, böylece paternlerle düşünmenin nasıl işlediğini de anlatmış olurum. Olay dediğim gibi anomalilerde. Efendim, annem Feride her sabah saat yedide kalkardı. Onu tanıdığım ama huyunu suyunu daha tam bilmediğim ilk iki yılı saymazsak onun kim olduğunu kavrayalı on beş sene geçti, on beş senedir böyle bu.

Zaten bu ailedeki herkesi en iyi ben tanırım, bunu da hepsi bilir. Çünkü durmadan aralarında dolaşırım. Annem, babam ve

kardeşlerim kendileriyle meşgulken ki çoğu zaman böyledir, ben de onlarla meşgul olurum. Bizim aile benim evde gezmemi aldır-maz.

Ne diyordum? Hah, evet, annem her sabah yedide kalkardı. Önce daha erken kalkmaya başladı, sonra da daha geç yatmaya... Uykusuz olduğunu gözlemlemeye başladım. Babam ve kardeş-lerim bu durumun elbette farkındalardı ama kimse bana bir şey söylemedi. Her zamanki günlük konuşmalarımızın dışına çık-madım kimse. En sonunda annemle konuştum. Yorgun olduğunu gözlemlediğimi aktardım. Daha çok uyumasını önerdim, hatta bunun için bir program hazırlayabileceğimi söyledim. Ama bana her şeyin yolunda olduğunu, endişe etmememi söyledi. Bu da benim için bir anomali tabii ki; annemin her zaman her durum-da bana verecek bir cevabı olur. Hiçbir uyarımı geçiştirmez, beni ciddiyetle dikkate alır.

Onlara belli etmeden gözlemimi sürdürdüm. Analitik düşün-menin temelidir gözlem. Veri toplamadan hiçbir paterni göre-mezsiniz. Ayrıca sadece annemi değil, kardeşlerimi ve babamı da daha dikkatli gözlemlemeye başladım. Evde gezip durduğumu söylemiştim. Ama benim girmemin yasak olduğu yerler de var elbette. Mesela annemle babamın yatak odası. Onlar içeride oldu-ğunda oraya girmem yasak. Normal, bu evde hepimizin mahre-miyeti var. Ben hariç tabii.

Ben tüm düşüncelerimi açıkça ifade etmekten hoşlanırım. Hoşlanmanın da ötesinde, evin en akıllısı olarak bunu kendime görev bilirim. Dolayısıyla konuştuğum zaman dinlenmek iste-rim. Kaale alınmazsam ısrar etmekten de çekinmem. Çünkü her-kesten ben sorumluyum, bunu belirtmişim. Bazen biraz sınırimi aştığım da olabiliyor tabii.

Açıkçası anomalileri faydalı bulsam da beni aşırı rahatsız ediyorlar. Anomaliyi tespit ettiğim anda paniğe kapılıyorum ve bunu herkese yansıtıyorum çünkü benim için korkutucu olan

şeylerin aileme zarar vermesinden korkuyorum. Bu yüzden bazı şeyleri benden gizleyebiliyorlar. Onları dinlememe izin verdikleri zamanlar oluyor. O zamanlarda beni odama kapatıyor ve kendi aralarında konuşuyorlar. Endişelenmemem için yapıyorlar, iyiliğim için uğraşıyorlar ama bundan da nefret ettiğimi ve bu durumun da beni paniğe sevk ettiğini söylemeliyim. Paniğe kapıldığım zaman da... İşte dediğim gibi yansıtıyorum çünkü yansıtmalıyım. Bu kadar basit.

Son zamanlarda babam da kendi paterninden farklı davranıyordu. Normalde dokuz gibi uyanır, odasından çıkar. Ona hemen o günün haberlerini anlatırım. O sırada kahvesini yudumlar ama işte son zamanlarda, daha doğrusu tam da annemin erken kalkmaya başladığı zamanlardan beri haberleri dinlemek istemiyordu. Aslında hiçbir şey yapmak istemiyordu. Gıda tüketimi belirgin biçimde düşmüştü ve o da uykusuz görünüyordu.

Erkek kardeşim babamdan da beterti. O, saat onda kalkar. Bilgisayarının başına geçer ve derslerini takip eder. Bir taraftan arkadaşlarıyla konuşur ya da video izler, kimi zaman oyun bile oynar. Ama tam da annemin erken kalkmaya, babamın haberlere ilgisini kaybetmesine paralel olarak erkek kardeşim de gün boyunca sağlıklı ilgili aramalar yapmaya başlamıştı. Bir hastalığa çare arıyordu. Ne olduğunu anlamadım çünkü beni odasına girmekten menetmişti. Ne dersleriyle meşgul oluyordu ne de arkadaşlarıyla. Hatta arkadaşlarıyla iletişimi her zamankinin onda biri bile değildi. Bu da dev bir anomaliydi.

Bu durumu annem ve babamla konuşacaktım ki erkek kardeşim hızlı davrandı ve onlara bir çözümünü söyledi. Annemlerin yatak odasına kapandılar ve kız kardeşim gelene kadar hararetili hararetili konuştular. Kız kardeşim geldiğinde aceleyle odadan çıktılar; artık hararetili görünmüyorlardı. Küçük toplantılarından kız kardeşime bahsetmediler. İpuçları hasta olan kişinin kız kardeşim olabileceğini gösteriyordu ama bir sağlık sorunu

olmadığını biliyordum. Ailedeki herkese yaptığım gibi onun da sağlığını “akıllı” kol saatindeki veriler sayesinde takip ediyordum. Evdeki huzursuzluk devam ediyordu ve elimdeki tek veri anomalilerdi. Ben de onların izini sürdüm.

İnsan psikolojisinde davranış değişikliklerinin köküne inmek gerektiğinde tüm psikologların sorduğu soru aynı: “Ne zaman başladı?” Bunu biliyorum çünkü itiraf etmem gerekirse ailedeki insanların psikolog randevularını da gözlemliyorum. Tabii eğer online yapılıyorsa. Onları dışarıda takip edemiyorum çünkü ben dışarı çıkamıyorum. Bugüne dek sadece iki kez çıktım. İkisi de sağlık yardımı almam içindi. Ama bu, sağlık yardımımı eksik aldığım anlamına gelmesin. Benim de bir psikoloğum var ve kendi ruh doktorumla ailedeki herkesin görüştüğünden daha sık görüşüyorum. Burada kendimle ilgili bir anomaliden de bahsetmem lazım; ben de psikoloğumla bir süredir daha sık görüşüyorum ama görüşmelerin sıklaşmaya başlaması ailedeki diğer insanların aksine daha önceki bir tarihe dayanıyor. *Chops-tick* gününden beri... Onu ayrıca anlatacağım. Neticede önemli olan ben değilim, ailem...

Ailede bir kişinin bile ruh hali kötü olursa tedirgin olurum; onu uyarır, düzelmesi için elimden geleni yaparım. Evde herkes huzurluysa ben de huzurluyumdur. Hatta aslında benim huzurlu olmamın birinci şartı bu sayılır: Evdeki herkesin huzurlu olması, daha geniş bir tanımla, evdeki herhangi birini duygusal ya da fiziksel olarak tehdit eden her sorunun derhal ortadan kaldırılması, daha da geniş bir tanımla ailemi mutsuz eden her şeyin yok edilmesi... Bunun en başında her zaman anomaliler geliyor işte. O yüzden ben de ailemin psikologlarıyla aynı soruyu sordum kendime: Ailemdeki bu huzursuzluk ne zaman başladı?

Bir patern ve dolayısıyla anomali uzmanı olarak cevabı ânında buldum elbette. Aslında her şey; tüm aile fertlerimin davranışlarındaki değişiklik, her şey tek bir günde başlamıştı: Kız kardeşi-

min aileyi toplayıp açıklama yaptığı gün. Ben hariç. Beni odama kapattılar ama ben yine de konuşmalarını dinledim.

Kız kardeşim on beş yaşında, erkek kardeşimin ikizi... En başından beri yaşıtı kızların genelinden farklı olduğunu söylerlerdi. Benim için değildi ama annem, babam ve erkek kardeşim için öyleydi. Annem ve babam onun için her zaman endişelendiler. “Ben onu olduğu gibi kabul ederim elbette ama ya toplum, ya başkaları?” diyordu annem. “Hayatta çok zorluk çeker.” Onun için korkuyordu.

Erkek kardeşim daha farklı bir görüşe sahipti zannediyorum, arkadaşlarıyla konuşurken “Saçmalıyor, zamanla geçer” dediğini duymuştum. “Çocukluğundan beri odasında adam posterleri var, sadece deneysel takılıyor.” Bir süre bu bahsettikleri farklılığın ne olduğunu anlamaya çabaladım ama kız kardeşim açıklamaya yapana dek, daha doğrusu annem, babam ve erkek kardeşim bu durumu aralarında konuşmaya başlayana dek anlamadım.

Kız kardeşim hemcinslerinden hoşlanıyordu. Bunu daha önce anlamıştım aslında. Erkek kardeşimin karşı cinse verdiği fiziksel ve dolayısıyla fizyolojik reaksiyonları hemcinslerine verdiğini biliyordum. Ama durumu bir anomali olarak değerlendirmemiş-tim açıkçası.

Ben zaten her şeyi kendisi gibi değerlendiririm. Önce kendi normalleri içinde, sonra da genelgeçer normaller içinde. Bazen bir şey kendi normalleri içinde normaldir de genelgeçer normaller içinde değildir. İşte öyle durumlarda başka bir kritere bakarım. Bu kendi içinde normal ama genel normlara uymayan şey, etrafına zarar veriyor mu? Vermiyorsa benim için sorun yok, onu olduğu gibi kabullenebilirim ama veriyorsa durum değişir.

Bununla ilgili bir örneğim de var: Bahsettiğim *chopstick* olayı. Ailem yemeklerini çatal bıçakla yer. Bu bizim için normal, hem kendi içinde hem de genel normlar açısından pek çok insan böyle yapar ama erkek kardeşim bir gün yemeğini *chopstick*’lerle

yemek istedi. Bu, kardeşimin dünyası için normaldi çünkü durmadan anime izliyor, manga okuyor ve farklı kültürler tanımayla ilgi duyuyordu. Ancak bu genel normlara göre anormaldi, Uzakdoğu yemeği yemiyorsak tabii. Erkek kardeşimin *chopstick* kullanmasının kimseye bir zararı yoktu. Hatta onun sulu yemek yemeye çalışmasını izleyip sofrada ailecek eğlenmenin faydası bile oldu. Bu sebeple başta tedirgin olmadım. Ama kardeşim *chopstick*'lerle etrafa saldırmaya, kız kardeşimi dürtüp onu rahatsız etmeye başlayınca annem ve babamın da huzuru kaçtı. O zaman bu farklılık benim için yok edilmesi gereken bir şeye dönüştü işte. Bir sabah o çubuklar ortadan kayboldu ve annem derin bir "oh" çekti.

Geliyorum son yirmi dört saatime. Kız kardeşimin büyük açıklamasıyla başlayan anomaliler dün gece yarısı doruğuna ulaştı ve benim için de geri sayım başlamış oldu.

Annem ve babam kız kardeşimin anomalisinin düzelmesi için bir tedavi programı önerdiler ve o buna çok sinirlendi. Kavga ettiler. Erkek kardeşim başka bir sebepten öfkeliydi; kız kardeşim aileye yaptığı açıklamanın bir benzerini okulda da yapmıştı. Erkek kardeşim kız kardeşime ya düzelmek için çabalamasını ya da defolup gitmesini, onları rezil etmeye hakkı olmadığını söyledi. Kız kardeşim çekip gidecekti gerçekten. Annem buna engel oldu ve kız kardeşimi odasına yolladı. Neyse ki kimse beni odama yollamayı akıl etmemişti.

Akşama kadar ailedeki herkesin stres seviyesi yüksekti. Çok yüksek... Herkes her günkü şeyleri yaparken, her pazar olduğu gibi ailecek havuzun başında vakit geçirirken, yemek yerken bile farklı davranıyordu. Farklılık eşittir anomali, anomali eşittir huzursuzluk. Herkes huzursuzdu. *Chopstick*'ler bu sefer kız kardeşimin ellerindeydi, herkesi gece gündüz dürtüyordu. Kız kardeşimin açıklaması başta benim için bir şey ifade etmese de artık ediyordu: tedirginlik ve ailede huzursuzluk...

Zamanın yasası hiç şaşmaz: Başlangıcı olan her şeyin bir de sonu vardır.

Kum taneleri akar, yelkovan akrebi kovalar ve son gün gelip çatar. *Son Gün* gezegendeki son günü de anlatabilir, eldeki işin yetiştirilmesi gereken günü de. Bir ülke yok olup giderken güneş bir başka mı doğar? En kuvvetli alkış, perde son kez kapanırken mi kopar? Biri son nefesini verirken kimler yas tutar, kimlerin yüzü güler? Son altın günü bir kıyamet mi sayılır? Her son bir başlangıcı da içinde barındırmaz mı peki?

Edebiyatımızın parlak kalemlerinden çarpıcı ve zihin açıcı öyküler *Son Gün*'de bir arada.

